

Arrest

**nr. 341 853 van 25 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 februari 2026 tot teruggedrijving (bijlage 11) en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 februari 2026 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Bamako (Mali) via Casablanca (Marokko). Hij had een geldig nationaal paspoort bij zich, voorzien van een Zweedse verblijfskaart.

1.2. De met grenscontrole belaste autoriteiten troffen op 15 februari 2026 een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

op 15/02/2026 om 07:46 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende K. M. (...)

achternaam T. (...) voornaam C. (...) geboren op (...)1984 te KAYES geslacht (mlv) man die de volgende nationaliteit heeft MALI wonende te houder van het document Paspoort nummer (...) afgegeven te BAMAKO op 10-12-2024

afkomstig uit Bamako via Casablanca Mohamed V met AT844 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GE BRUIKTE VISUM/ VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM/ VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer(...).

(...)

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Document: Verblijfskaart van Zweden, Vervalsing: Totaal Vals

X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

x in het SIS, reden van de beslissing: Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten

(...)”.

1.3. Op 15 februari 2026 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving rechtsgeldig is.

De vordering is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, opgeworpen in de nota op dat vlak, is derhalve gegrond.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuithalen van de vordering voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot teruggedrijving. Integendeel, verzoekers gedwongen teruggedrijving naar Casablanca is voorzien voor 26 februari 2026. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot teruggedrijving.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker (de schending) op (van):

- *de eerbiediging van de rechten van de verdediging en het recht om te worden gehoord, alsook het algemene beginsel van audi alteram partem;*
- *de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in die zin dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is in feite en in rechte, geen rekening houdt met alle relevante elementen van de zaak en een kennelijk onjuiste beoordeling geeft van de persoonlijke situatie van de verzoeker;*
- *de zorgvuldigheidsplicht, een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat de administratieve autoriteit verplicht om alle relevante elementen zorgvuldig en onpartijdig te verzamelen en te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die de rechten van de betrokkene ernstig kan schaden;*
- *de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/14, §3, 1°, 3° en 4°, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikel 8 EVRM;*
- *kennelijke beoordelingsfout*
- *het evenredigheidsbeginsel “.*

Hij betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over een ernstig middel:

“ Les moyens en appui de la présente demande sont :

- *du respect des droits de la défense et du droit d’être entendu, ainsi que du principe général du droit audi alteram partem ;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée n’est pas adéquatement motivée en fait et en droit, ne prend pas en considération l’ensemble des éléments pertinents de la cause et procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant;*
- *du devoir de minutie, principe général de bonne administration, imposant à l’autorité administrative de recueillir et d’examiner avec soin et impartialité tous les éléments pertinents avant de prendre une décision susceptible de porter gravement atteinte aux droits de l’intéressé ;*

- des articles 7, alinéa 1er, 1° et 3°, 74/14, §3, 1°, 3° et 4°, et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers ;
- Violation de l'article 8 CEDH ;
- Erreur manifeste d'appréciation
- Violation du principe de proportionnalité

En ce que ;

A. *Violation du respect des droits de la défense et du droit d'être entendu, ainsi que du principe général du droit « audi alteram partem »*

Il résulte d'une jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne que le droit d'être entendu constitue un principe général du droit de l'Union, qui s'impose à toute autorité administrative lorsqu'elle adopte une décision entrant dans le champ d'application du droit de l'Union et susceptible d'affecter défavorablement une personne.

La Cour a jugé que ce droit fait partie intégrante des droits de la défense et du droit à une bonne administration, et qu'il impose à l'administration de permettre à l'intéressé de faire connaître utilement son point de vue avant l'adoption de la décision, notamment en ce qui concerne les éléments sur lesquels l'autorité entend fonder sa décision (CJUE, 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07).

La Cour de justice a précisé que le droit d'être entendu s'applique pleinement en matière de retour et d'éloignement des ressortissants de pays tiers, dès lors que ces décisions relèvent du champ d'application du droit de l'Union, en particulier de la directive 2008/115/CE, (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13 ; CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13).

Il ressort de cette jurisprudence que le droit d'être entendu ne saurait être réduit à une formalité abstraite ou purement procédurale, mais implique que l'intéressé puisse présenter l'ensemble des éléments pertinents de sa situation personnelle, familiale et sociale, susceptibles d'influencer le sens de la décision à intervenir.

La Cour de justice a expressément souligné que, dans le cadre d'une procédure de retour, l'administration doit permettre au ressortissant concerné de faire valoir les éléments relatifs à sa vie privée et familiale, les circonstances personnelles pouvant justifier une modulation de la mesure, ainsi que toute donnée pertinente au regard du principe de proportionnalité (CJUE, Boudjlida, précité).

Par ailleurs, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que toute mesure d'éloignement susceptible d'affecter la vie privée et familiale d'un individu doit être précédée d'un examen effectif et contradictoire, permettant à l'intéressé de faire valoir ses arguments de manière concrète (CEDH, 2 août 2001, Boulouf c. Suisse ; CEDH, 18 octobre 2006, Ünner c. Pays-Bas).

Il découle de cette jurisprudence que l'administration ne peut adopter une mesure d'éloignement sans avoir offert à l'intéressé une possibilité réelle et effective de participer à la procédure, faute de quoi l'ingérence dans l'exercice de l'article 8 CEDH ne saurait être regardée comme « nécessaire dans une société démocratique ».

En l'espèce, la décision attaquée se borne à affirmer que le requérant aurait été « entendu », en se référant à un formulaire daté du 15 février 2026, sans qu'il ne ressorte du dossier que cet échange aurait permis un exercice effectif et utile du droit d'être entendu, tel qu'exigé par la jurisprudence précitée.

Il ne ressort nullement du dossier que Monsieur TRAORE ait été informé de ce qu'une décision de refoulement avec maintien en lieu déterminé était envisagé ; ni du fait que les éléments qu'il pouvait faire valoir à ce stade, notamment sa vie privée et famille effective avec des ressortissants français, la stabilité de leur vie commune, ou les conséquences humaines d'un éloignement étaient susceptibles d'influencer la décision.

Or, la Cour de justice a expressément jugé que le droit d'être entendu implique que l'intéressé soit mis en mesure de comprendre la portée de la procédure en cours, afin de pouvoir présenter des observations pertinentes (CJUE, Sopropé, précité).

La partie adverse ne démontre pas que le requérant aurait été invité à exposer utilement les éléments relatifs à sa vie privée et familiale, pourtant légalement établie par la filiation établie de ses enfants français.

La décision attaquée se limite à relever, de manière stéréotypée, l'absence d'enfants mineurs en Belgique et de problèmes médicaux, pour conclure automatiquement à l'absence de violation des articles 3 et 8 de la CEDH, sans procéder à la mise en balance concrète exigée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH, Boulouf, précité ; CEDH, Ünner, précité).

Une telle motivation démontre que les observations du requérant n'ont ni été sollicitées de manière effective, ni prises en compte dans l'appréciation finale, en violation directe du droit d'être entendu tel qu'interprété par la CJUE (CJUE, Boudjlida, précité).

Il ressort de la décision attaquée que celle-ci est quasi exclusivement fondée sur base des « soupçons » sans qu'il ne soit fait état d'un examen individualisé et contradictoire de la situation personnelle et familiale du requérant.

Or, la Cour de justice a clairement jugé que le droit d'être entendu implique que les observations de l'intéressé puissent influencer concrètement la décision à intervenir, et non qu'elles soient recueillies à titre purement formel (CJUE, Mukarubega, précité).

En s'abstenant de permettre au requérant de participer utilement et effectivement à la procédure administrative préalable à l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse a méconnu les droits

de la défense, le droit d'être entendu et le principe général du droit audi alteram partem, tels que garantis par le droit de l'Union européenne et la Convention européenne des droits de l'homme.

Cette violation revêt un caractère substantiel, dès lors qu'il existe une réelle possibilité que, si le requérant avait été mis en mesure de faire valoir ses observations relatives à sa vie familiale et à la proportionnalité de la mesure, la décision aurait pu être différente.

Il s'ensuit que la décision attaquée doit être annulée pour violation des droits de la défense, du droit d'être entendu et du principe audi alteram partem.

B. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée en fait et en droit, ne prend pas en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause et procède à une appréciation manifestement erronée de la situation personnelle du requérant.

Aux termes des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative individuelle doit être motivée de manière adéquate, en indiquant de façon suffisamment claire, précise et circonstanciée les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement.

Cette obligation de motivation poursuit un double objectif fondamental :

- *d'une part, permettre au destinataire de la décision de comprendre les raisons exactes pour lesquelles l'administration a statué dans un sens défavorable, afin d'exercer utilement son droit au recours ;*
- *d'autre part, permettre au juge d'exercer un contrôle effectif de la légalité de l'acte administratif.*

Ces exigences trouvent un écho direct dans la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, laquelle a rappelé que l'obligation de motivation et le droit à une bonne administration imposent à l'autorité de faire apparaître de manière intelligible le raisonnement suivi, en tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier (CJUE, 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07).

Il s'ensuit que la motivation exigée ne peut être stéréotypée, générale ou abstraite. Elle doit être individualisée, refléter un examen concret et sérieux de la situation personnelle de l'intéressé, et démontrer que l'autorité administrative a effectivement exercé son pouvoir d'appréciation.

En l'espèce, la décision attaquée ne satisfait manifestement pas à ces exigences. La partie adverse fonde la décision de refoulement sur des « soupçons » qu'elle porte à l'encontre du requérant et sur des considérations relatives à un signalement au SIS, en recourant à une motivation largement standardisée, qui ne permet nullement de conclure à l'existence d'un examen individualisé de la situation du requérant, ressortissant malien établi en France depuis plusieurs années, qui est père de famille et vit en couple avec sa compagne admise au séjour en France et qui travaille de manière ininterrompue.

La décision attaquée ne contient aucune analyse réelle et circonstanciée de la situation personnelle et familiale du requérant.

La partie adverse se borne à indiquer que le requérant s'est présenté à la frontière avec un titre de séjour suédois qui est faux et qu'il est signalé au SIS, pour faire fi de la vie privée et familiale du requérant.

Une telle motivation, formulée en termes généraux et impersonnels, ne permet nullement de comprendre si l'autorité administrative a :

- *examiné l'existence d'une vie familiale protégée, pourtant établie par les actes d'état civil, les documents d'identités des enfants et de leur mère et de toute la famille du requérant.*
- *Examiné l'existence d'une vie privée protégée, pourtant établie par les différentes preuves de rémunérations, les documents professionnels et les contrats de travail.*
- *tenu compte de la stabilité de la relation, de la vie commune et de l'intégration sociale et administrative du requérant ;*
- *évalué les conséquences concrètes, immédiates et irréversibles qu'un éloignement forcé entraînerait sur cette relation légalement constituée.*

Or, la Cour européenne des droits de l'homme exige que toute mesure d'éloignement susceptible d'affecter la vie privée ou familiale soit précédée d'un examen concret, individualisé et effectif, tenant compte de l'ensemble des circonstances pertinentes (CEDH, 2 août 2001, Boulif c. Suisse ; CEDH, 18 octobre 2006, Ünner c. Pays-Bas).

En s'abstenant d'analyser ces éléments pourtant essentiels, la décision attaquée méconnaît l'obligation de motivation adéquate et individualisée imposée par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, lus à la lumière de l'article 8 CEDH.

La décision attaquée fonde également la décision de refoulement sur des considérations relatives à un signalement au SIS sans en apporter d'avantage de détails.

Toutefois, la partie adverse se limite à énumérer ces éléments de manière descriptive, sans expliquer concrètement en quoi, au regard de la situation personnelle et familiale du requérant, ceux-ci justifieraient l'adoption d'une mesure d'éloignement immédiate.

Or, il ressort tant de la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne que de celle de la Cour européenne des droits de l'homme que l'invocation de l'ordre public ne peut être automatique et doit reposer sur la démonstration d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, appréciée in concreto (CJUE, 22 mai 2012, I. c. Land BadenWürttemberg, C-348/09 ; CEDH, Ünner, précité).

En l'espèce, la décision attaquée ne contient aucun raisonnement établissant l'existence d'une telle menace actuelle. Elle ne procède :

- ni à une mise en perspective des faits invoqués ;*
- ni à un examen de l'évolution de la situation du requérant ;*
- ni à une analyse de la proportionnalité de la mesure au regard de sa vie familiale protégée.*

Une motivation exclusivement axée sur des éléments isolés, sans analyse globale et individualisée, est insuffisante et ne répond pas aux exigences de motivation formelle imposées par la loi et le droit européen.

La décision attaquée laisse en outre apparaître une appréciation manifestement erronée de la situation du requérant, en ce que la partie adverse considère, de manière abstraite, que celui-ci pourrait quitter le territoire et revenir ultérieurement muni des documents requis.

Une telle affirmation repose sur une hypothèse purement théorique, sans aucune analyse concrète des obstacles administratifs, juridiques et pratiques susceptibles de rendre un retour légal incertain, voire impossible.

La Cour européenne des droits de l'homme a pourtant rappelé que l'administration ne peut se fonder sur une possibilité hypothétique de retour futur pour éluder l'obligation d'examiner les conséquences réelles et actuelles d'une mesure d'éloignement sur la vie privée et familiale de l'intéressé (CEDH, 31 janvier 2006, Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas).

En ne tenant nullement compte des effets immédiats et irréversibles d'un éloignement forcé sur la situation personnelle et familiale du requérant, la partie adverse a statué au terme d'une approche automatique et impersonnelle, révélatrice d'une erreur manifeste d'appréciation.

Il ressort de l'économie générale de la décision attaquée que la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause, mais a statué sur la base de considérations générales liées à l'irrégularité du séjour et à l'ordre public, sans analyse globale, concrète et individualisée, ni appréciation sérieuse des conséquences humaines de l'éloignement.

La décision attaquée viole dès lors les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, lus à la lumière des exigences découlant des articles 8 CEDH et du droit de l'Union européenne, et est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

C. Violation des articles 3 et 74 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers.

L'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 permet à l'autorité administrative de refuser l'accès au territoire à un ressortissant d'un Etat tiers sur le territoire s'il n'est pas porteur des documents requis.

En l'espèce, la partie adverse reproche au requérant de ne pas avoir été en possession d'un document valable au moment du contrôle. Toutefois, cette constatation ne dispense nullement l'administration de procéder à un examen individualisé, complet et proportionné de la situation de l'intéressé, conformément aux exigences découlant des articles 3 et 74 de la loi.

La partie adverse invoque en outre l'article 3, en estimant que le requérant « puait l'objet d'un signalement SIS », en se fondant sur l'utilisation alléguée d'un document d'identité européen non authentique.

Or, il ressort de la jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers que l'application de la notion d'ordre public ne peut résulter d'une clause générale et automatique, mais suppose impérativement la démonstration d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société (v. notamment CCE, n° 282.345 du 22 décembre 2022).

En l'espèce, la décision attaquée se borne à énumérer un fait isolé, sans démontrer en quoi une mesure d'éloignement immédiate serait nécessaire et proportionnée.

La décision attaquée procède ainsi à une lecture purement formelle de l'article 3 de la loi, en réduisant l'exigence d'individualisation à une référence mécanique à un fait administratif, sans mise en perspective ni appréciation concrète.

L'article 74/13 impose à l'autorité administrative, lorsqu'elle adopte une décision d'éloignement, de tenir compte notamment, de la vie familiale, de l'état de santé, et, plus largement, de l'ensemble des circonstances humaines pertinentes.

En l'espèce, la décision attaquée se limite à relever que le requérant est soupçonné d'avoir fait usage de faux documents et d'être signalé au SIS, pour faire abstraction, de manière lapidaire, de l'article 8 CEDH.

Une telle motivation ne satisfait pas aux exigences de l'article 74/13, lequel impose une prise en compte effective et concrète, et non une simple mention formelle.

La décision ne contient aucune analyse de la situation familiale pourtant établie du requérant, notamment avec sa compagne et ses fans français, la stabilité de leur relation et de leur vie commune, son activité professionnelle, ni les conséquences immédiates et irréversibles qu'un éloignement sans délai emporterait sur cette vie familiale.

La jurisprudence rappelle pourtant que l'administration ne peut se contenter d'une motivation stéréotypée et qu'elle doit procéder à une mise en balance réelle des intérêts en présence, ce qui fait défaut en l'espèce (v. CCE, n° 284.741 du 14 février 2023).

Il résulte de l'ensemble de ce qui précède que la décision de refoulement du 15 février 2026 procède d'une application automatique de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, et d'une méconnaissance de l'obligation d'examen concret imposée par l'article 74/13 de la même loi.

D. Violation de l'article 8 de la CEDH

Selon une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, toute mesure d'éloignement adoptée à l'encontre d'un étranger constitue, dès lors qu'elle affecte ses attaches personnelles, sociales ou relationnelles, une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée et/ou familiale, garanti par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (v. notamment CEDH, 2 août 2001, Boulouf c. Suisse ; CEDH, 18 octobre 2006, Ünür c. Pays-Bas).

Une telle ingérence ne peut être admise que si elle est prévue par la loi, poursuit un but légitime, et surtout si elle est nécessaire dans une société démocratique, ce qui implique un contrôle strict de proportionnalité et une mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence.

La Cour EDH rappelle de manière constante que l'autorité nationale doit opposer, d'une part, l'intérêt général invoqué – notamment la sauvegarde de l'ordre public ou la maîtrise de l'immigration – et, d'autre part, les intérêts privés de l'intéressé, à savoir son droit au respect de sa vie privée au sens large, incluant son identité sociale, son intégration, son parcours personnel, ses attaches relationnelles et les conséquences humaines concrètes de l'éloignement

(CEDH, 23 juin 2008, Maslov c. Autriche ; CEDH, 31 janvier 2006, Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas).

En l'espèce, la mesure d'éloignement adoptée à l'encontre de Monsieur [T.], ressortissant malien né en 1984, constitue indéniablement une ingérence dans l'exercice de son droit au respect de la vie privée et familiale, dès lors qu'elle affecte directement sa situation personnelle, relationnelle et affective.

Le requérant entretient une relation amoureuse avec sa compagne Madame SACKO. Qui est admise au séjour ainsi que ses enfants mineurs de nationalité française et sa grande famille, relation qui constitue un lien juridique et affectif stable, protégé par l'article 8 de la CEDH.

La Cour européenne des droits de l'homme reconnaît en effet que la notion de « vie familiale » ne se limite pas au mariage stricto sensu, mais englobe également les relations stables et durables entre partenaires, pour autant qu'elles présentent une réalité affective et sociale suffisante (CEDH, 13 juin 1979, Marckx c. Belgique ; CEDH, 24 juin 2010, Schalk et Kopf c. Autriche).

À tout le moins, la situation du requérant relève de la vie privée au sens autonome et extensif de l'article 8 CEDH, laquelle englobe le droit de l'individu à développer et maintenir des relations sociales, à construire son identité personnelle et à préserver la continuité de son existence sociale (CEDH, 16 décembre 1992, Niemietz c. Allemagne ; CEDH, 23 mars 2010, Bensaid c. Royaume-Uni).

Dès lors, la décision de refoulement litigieuse constitue bien une ingérence dans les droits garantis par l'article 8 CEDH, ce que la partie adverse ne pouvait ignorer.

En outre, le requérant travaille en France et au sein de l'UE depuis plusieurs années au point que sa vie privée ne peut-être contestée.

La décision attaquée ne contient aucune mise en balance réelle, concrète et individualisée entre l'intérêt général invoqué et les intérêts privés du requérant.

L'administration se limite à affirmer, à une motivation stéréotypée, en violation de l'article 8 CEDH.

Une telle motivation est manifestement insuffisante au regard des exigences conventionnelles. Elle ne permet nullement de comprendre si l'autorité administrative a examiné l'existence d'une vie familiale protégée, pourtant établie par les pièces versées au dossier ; tenu compte de la stabilité de la relation et de la vie commune ; évalué les conséquences concrètes, humaines et affectives d'un éloignement immédiat sur la situation du requérant et de sa partenaire.

La Cour EDH exige pourtant que l'autorité procède à un examen circonstancié de l'ensemble des éléments pertinents, et non à une appréciation abstraite ou automatique (CEDH, 26 juin 1992, Berrehab c. Pays-Bas).

À supposer même que la mesure poursuive un but légitime, tel que la protection de l'ordre public ou la maîtrise des flux migratoires, encore faudrait-il démontrer que l'ingérence est strictement nécessaire et répond à un besoin social impérieux.

Il incombe à l'administration d'établir que, compte tenu des circonstances propres au dossier, l'éloignement immédiat constitue la seule mesure possible, et qu'aucune alternative moins attentatoire – telle que l'octroi d'un délai de départ volontaire ou une appréciation différée de la situation ne permettrait d'atteindre le but poursuivi (CEDH, 15 juillet 2003, Mokrani c. France).

Or, en l'espèce, la décision attaquée ne démontre nullement :

- pourquoi une mesure moins radicale serait insuffisante ;*
- ni en quoi l'éloignement immédiat d'un requérant disposant d'attaches personnelles et familiales établies serait indispensable.*

La décision attaquée viole enfin le principe de proportionnalité, principe inhérent à l'article 8 CEDH, lequel impose que toute mesure attentatoire aux droits fondamentaux soit appropriée, nécessaire et proportionnée au sens strict.

En l'espèce, l'autorité adopte une mesure maximale, à savoir un éloignement immédiat sans délai, sans analyser de manière sérieuse et individualisée l'impact de celle-ci sur la vie privée et familiale du requérant, ni démontrer que cette mesure constitue une réponse équilibrée aux objectifs invoqués.

L'atteinte portée aux droits du requérant est d'autant plus disproportionnée que la décision repose sur une motivation essentiellement automatique, dépourvue de toute appréciation concrète de sa situation personnelle.

Il s'ensuit qu'en adoptant un ordre de quitter le territoire sans procéder à une mise en balance conforme aux exigences de l'article 8 de la CEDH, sans examiner l'impact réel et concret de la mesure sur la vie privée et familiale du requérant, et sans démontrer la nécessité et la proportionnalité de l'ingérence, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme."

3.3.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, alsook artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing maakt van deze bepalingen ook geen toepassing.

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

3.3.4. De eerste bestreden beslissing kan beschouwd worden als zijnde duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte.

Ze steunt op drie aangekruiste motieven, waarbij motief (C) reeds volstaat om ze te schragen.

De feitelijke vaststelling dat verzoeker "een van valsheid beticht", "vervalst" of "totaal vals" Zweeds verblijfsdocument bij zich had en betrokkene dus niet meer beschikt over een geldig verblijfsdocument, vormt de feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (motieven C en D). Deze bepaling werd weliswaar niet uitdrukkelijk omcirkeld in de bestreden beslissing maar dat ze van toepassing is en niet artikel 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk uit de inhoud van de eerste vermelde bepaling: "*Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

(...)

2° wanneer hij het Rijk pogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Normaliter kon verzoeker het Rijk betreden met een geldig Malinees paspoort en zijn Zweedse verblijfskaart. Vermits deze kaart echter geen geldige kaart blijkt te zijn, valt verzoeker terug op enkel een geldig Malinees paspoort zodat hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verder wordt ook nog motief H aangekruist en wordt erop gewezen dat verzoeker ter fine van weigering van toegang en verblijf staat gesignaleerd op het grondgebied van de lidstaten. Ook hier werd artikel 3, eerste lid, 5°, niet omcirkeld maar dat deze bepaling van toepassing is en niet artikel 3, eerste lid, 8° of 9°, van de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk uit de inhoud van de eerste vermelde bepaling: "*Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;"

De vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldige Zweedse verblijfskaart en bijkomend de vaststelling dat verzoeker ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat, zijn elementen die verzoekers zaak kenmerken en dus kan de motivering van de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk als stereotiep beschouwd worden. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich alleszins nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder toont verzoeker niet aan dat de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending daarvan blijkt dan ook niet temeer daar verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Deze inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 108.862 van 4 juli 2002).

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van die aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskennis van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien hij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cfr. RvS, nr. 14.593 van 27 september 2021 (c)). Hiermee kent het nationaal beginsel van het recht om te worden gehoord eenzelfde invulling als het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht.

3.3.5. De Raad begrijpt uit het warrig betoog van verzoeker- waarin geen structuur zit, dat doorspekt is met theoretische beschouwingen en waarbij deze veel meer lijkt te lezen in de eerste bestreden beslissing dan wat erin kan gelezen worden- dat hij concreet de volgende grieven uit, die hierna achtereenvolgend besproken worden:

1. Hij werd niet effectief gehoord; hij werd weliswaar gehoord aan de hand van een formulier tot horen maar hij wist hij niet welke maatregel werd overwogen en dus heeft hij niet op nuttige wijze elementen kunnen toelichten over zijn gezins- en privéleven dat hij in Frankrijk leidt die naar zijn oordeel zouden kunnen aanleiding geven hebben tot een andere beslissing;

2. De eerste bestreden beslissing houdt geen rekening met en houdt geen concreet onderzoek in van zijn gezins- en privéleven (duurzame relatie met partner, minderjarige kinderen met Franse nationaliteit in Frankrijk die voorgesproken zijn uit deze relatie, zijn professionele activiteit in Frankrijk en in de schoot van de E.U. (*en France et au sein de l'UE*)) en vormt een disproportionele inmenging hierin omdat het onmiddellijk en onomkeerbare gevolgen heeft voor zijn gezins- en privéleven;

3. Verweerder baseert zich voor de toepassing van de openbare orde "quasi uitsluitend" (*quasi exclusivement*) op vermoedens (*soupçons*) in verband met een vals document en een SIS-signalering, zonder dat er een geïndividualiseerd onderzoek aan te pas kwam waaruit blijkt dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat deze vaststelling in verhouding staat met de impact ervan op zijn privé- en gezinsleven;

4. De bestreden beslissing laat na uiteen te zetten waarom er geen minder ingrijpende beslissing kon getroffen worden, zoals een beslissing met een vrijwillige vertrektermijn.

3.3.5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 februari 2026 wel degelijk effectief werd gehoord door de met grenscontrole belaste autoriteiten. In het "Grensverslag" van die datum kan het volgende gelezen worden: "*Betrokkene verklaart dat hij al jarenlang in Frankrijk verblijft. Hij geeft toe dat hij een valse Zweedse verblijfskaart heeft gebruikt om sneller de grenzen te kunnen passeren. Volgens betrokkene heeft hij in Frankrijk een verlenging van zijn verblijfstitel aangevraagd (zie bijlage). Betrokkene stelt dat hij zes kinderen en een echtgenote heeft, die allen in Parijs wonen. Hij spreekt zeer goed Frans en toont verschillende Franse documenten, waaronder een rijbewijs en een verzekeringsbewijs. Deze documenten blijken authentiek te zijn. Betrokkene wenst zich opnieuw bij zijn familie te voegen en tekent*

daarom geen afstand van beroep. Hij wil graag een advocaat in het gesloten centrum raadplegen, aangezien er volgens hem een lopende rechtszaak in Frankrijk is met betrekking tot zijn statuut

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor: De foto van het bijgevoegde document 'Reprise de demande de carte de séjour' is geldig tot 23-04-2026, maar er ontbreekt een pasfoto. Bovendien kan de echtheid van het document op basis van de foto niet worden gegarandeerd. (...) Betrokkene is geseind:

1) Onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd - Artikel 3 van Verordening (EU) 2018/1860 seining: FRPR000021181150000

2) Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten - Artikel 24 & 25 Seining FRPR000021181210000".

Verzoeker heeft aldus wel degelijk nuttige elementen kunnen meedelen tijdens zijn gehoor dat plaatsgreep voor het treffen van de eerste bestreden beslissing waarvan hij thans in het verzoekschrift opnieuw gewag maakt, met name zijn privé-en gezinsleven in Frankrijk. De Raad voegt er voor de volledigheid nog aan toe dat verzoeker na het treffen van de eerste bestreden beslissing, op 16 februari 2026 nogmaals gehoord werd in het gesloten centrum, dit aan de hand van een formulier met voorgedrukte rubrieken. Daarin wees hij opnieuw op dezelfde elementen, met name zijn verblijf in Frankrijk en de aanwezigheid van zijn gezin aldaar. De Raad kan dan ook alleen maar tot de conclusie komen dat verzoeker effectief gehoord werd door de met grenscontrole belaste autoriteiten.

3.3.5.2. Het is waar dat de eerste bestreden beslissing geen afwegingen bevat over het door verzoeker aangekaarte privé-en gezinsleven in Frankrijk. Echter kan verzoeker dergelijke afwegingen maar verwachten indien blijkt dat het hem toegestaan is om een privé-en gezinsleven te leiden in Frankrijk, wat op het eerste zicht niet het geval blijkt te zijn. Immers zijn er de SIS-signalerings van verzoeker, ingevoerd door de Franse autoriteiten, waarvan de eerste bestreden beslissing gewag maakt en die steun vinden in het administratief dossier. Het betreft dus geen loutere "soupçons" vanwege de verwerende partij. Zoals hierboven werd aangegeven, blijkt uit het "Grensverslag" van 15 februari 2026 namelijk dat "Betrokkene is geseind:

1) Onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd - Artikel 3 van Verordening (EU) 2018/1860 seining: FRPR000021181150000

2) Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten - Artikel 24 & 25 Seining FRPR000021181210000".

Het blijkt dus vooreerst dat verzoeker een terugkeerbesluit kreeg uitgevaardigd. Uit het administratief dossier (stukken 11 en 12), bevestigd door bijkomende verduidelijkende informatie neergelegd door de verwerende partij ter terechtzitting, blijkt dat aan het terugkeerbesluit dat aanleiding gaf tot "Artikel 3 van Verordening (EU) 2018/1860 seining: FRPR000021181150000", geen inreisverbod gekoppeld is. Aan "Seining FRPR000021181210000" blijkt wel een inreisverbod voor 5 jaar vast te hangen, waarbij een waslijst aan feiten opgelijst worden zoals diefstal en drugsdelicten. Dit blijkt uit de nota en bijkomende verduidelijkende informatie neergelegd door de verwerende partij ter terechtzitting. Het inreisverbod werd getroffen op 31 juli 2024, werd betekend op 9 augustus 2024 en gaat in op het ogenblik dat betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Vermits verzoeker volgens de vaststellingen in de nota, die niet worden tegengesproken door de verzoekende partij ter terechtzitting, blijkens de stempels in zijn paspoort op 9 december 2025 het Schengengrondgebied verlaten heeft via de luchthaven van Orly in Frankrijk met bestemming Bamako waar hij verbleven heeft tot aan zijn vertrek op 14 februari 2026, betekent dit dat het inreisverbod zeker op 9 december 2025 is ingegaan. In het verzoekschrift wordt niets concreets ingebracht tegen de SIS-signalerings en de verzoekende partij reageert ter terechtzitting totaal niet op de vaststellingen hierover in de nota alsook in de informatie die de verwerende partij ter terechtzitting neerlegt ter verduidelijking van deze signalering. Het blijkt niet, minstens wordt niet aangetoond dat het door de Franse autoriteiten uitgevaardigd inreisverbod niet langer geldig zou zijn. De Raad kan uit de voorliggende gegevens dan ook niet anders dan afleiden dat verzoeker door de Franse autoriteiten een terugkeerbesluit kreeg opgelegd alsook een inreisverbod kreeg uitgevaardigd voor 5 jaar en dat dit zeker is ingegaan op 9 december 2025. Redelijkerwijs kan de Raad ervan uitgaan dat de Franse autoriteiten bij het opleggen van deze beslissingen afwegingen gemaakt hebben met betrekking tot verzoekers gezins-en privéleven in Frankrijk. Gezien de elementen die ter beschikking staan van de Raad en gezien de zeer karige concrete uitleg van de verzoekende partij over haar verblijfssituatie in Frankrijk en in het bijzonder over de stukken die hierover gevoegd werden bij het verzoekschrift, komt de Raad tot de conclusie dat verzoeker geen belang kan putten uit het gebrek aan afwegingen in de eerste bestreden beslissing over zijn gezins-en privéleven in Frankrijk. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker zoals hierna blijkt in Frankrijk wel aanvragen heeft ingediend voor een verblijfsvergunning op grond van een privé-en gezinsleven aldaar, maar tot op heden er niet in geslaagd is om een dergelijke vergunning om deze reden ook daadwerkelijk te bekomen, ook al verklaart verzoeker tijdens zijn gehoor op 15 en 16 februari 2026 dat hij een verblijfstitel heeft in Frankrijk en dit op basis van zijn kinderen. De bestreden beslissing verhindert voorts niet dat verzoeker vanuit Casablanca naar waar hij zal worden teruggedreven, een vlucht neemt naar Parijs als hij beschikt over een geldig visum in zijn paspoort. Verzoeker heeft immers geen geldige Franse verblijfstitel (uit stuk 6 blijkt dat hij slechts beschikte over een Franse verblijfstitel van 2018 tot 2020) noch een geldige

verblijfstitel uitgereikt door een andere E.U.-lidstaat. Verzoeker wist ook bij zijn vertrek in december 2025 dat hij Frankrijk slechts opnieuw kon betreden aan de hand van een consulaire visum. Dit blijkt uit stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat onder meer kopies van ontvangstbewijzen bevat van een aanvraag tot het bekomen van een eerste verblijfskaart, die door verzoeker werden ingediend omwille van het privé-en gezinsleven. De ontvangstbewijzen vermelden immers “*a demandé la délivrance d'un premier titre de séjour portant la mention vie privée et familiale*”. Ze hebben betrekking op 2024, behalve één die uitgereikt werd op oktober 2025, geldig tot april 2026. Er ontbreekt hierop echter wel een foto van verzoeker, zoals al werd opgemerkt in het bovenvermeld Grensverlag van 15 februari 2026. De voormelde ontvangstbewijzen zijn moeilijk leesbaar maar de Raad leest er wel telkens op: “*Pour passage en CTS, jusqu'à décision préfectorale, ce récépissé ne permet pas une nouvelle entrée en France sans visa consulaire*”. Verzoeker kan derhalve in Casablanca rechtstreeks met de Franse autoriteiten uitklaren of de diverse bij het verzoekschrift gevoegde ontvangstbewijzen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning, hem de afgifte van een consulaire visum kunnen opleveren ondanks het in voege gegane inreisverbod. Dat één en ander op het vlak van het verblijf van verzoeker in Frankrijk minstens eerst moet uitgeklaard worden, blijkt ook uit het “*Grensverlag*” van 15 februari 2026 waarin kan gelezen worden “*Hij wil graag een advocaat in het gesloten centrum raadplegen, aangezien er volgens hem een lopende rechtszaak in Frankrijk is met betrekking tot zijn statuut*”. In het verzoekschrift wordt geen uitleg verstrekt over een lopende rechtszaak en stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift, dat ook een oproeping voor een rechtszaak bevat, biedt daarover ook geen uitsluitel. Hieruit kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat verzoekers verblijfssituatie het voorwerp is van de rechtszaak, aangespannen door de “*Préfecture de Police*” tegen verzoeker die voorkomt op 18 februari 2026. In het stuk dat uitgaat van de “*Cour Administrative d'appel de Paris*” en dat gericht is aan een advocaat, kan overigens gelezen worden dat de procedure hoofdzakelijk schriftelijk van aard is en dat verzoekers aanwezigheid niet vereist is. De overige stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt die veelal niet of slecht leesbaar zijn en waarover bovendien weinig of geen informatie verstrekt wordt in het verzoekschrift maar waarbij de Raad ervan uitgaat dat ze verzoekers claim moeten ondersteunen van een privé-en gezinsleven in Frankrijk en die betreffen, “*2. Copie des actes de naissance des enfants*”, “*3. Contrat de travail*”, “*4. Fiches de salaires de 2020-2026*”, « *5. Photos du requérant avec ses enfants* », « *6. Identités du requérant et sa famille* », « *7. Elements de la vie privée*”, waarbij de stukken gevoegd onder stuk 7, een Frans rijbewijs betreft geldig tot 2028 en een Frans verzekeringsbewijs voor ziektes geldig van februari 2026 tot februari 2027, kunnen niet tot een ander oordeel leiden. Al de voormelde documenten kunnen immers niet aantonen dat het verzoeker ondanks het Frans inreisverbod toegestaan is om een privé-en gezinsleven te leiden in Frankrijk. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over artikel 8 EVRM en een bij het verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad van 21 januari 2021. Dit betreft andermans zaak en handelt over een persoon die een geldige Franse verblijfskaart had met vermelding “*vie privée et familiale*”, wat niet verzoekers situatie is.

3.3.5.3. De bestreden beslissing verwijt verzoeker nergens de openbare orde te kunnen schaden wat de toepassing vormt van artikel 3, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet. Er is dan ook geen feitelijke grondslag voor verzoekers verwachting dat verweerder zou nagaan of verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en of de impact ervan op zijn privé-en gezinsleven in verhouding staat tot deze vaststelling en de gevolgen ervan.

De vaststelling dat zijn Zweedse verblijfskaart, met een geldigheidsduur van 15 maart 2024 tot 15 maart 2027, vals/vervalst is, vormt blijkens het administratief dossier geen gratuite vaststelling van de met grenscontrole belaste autoriteiten. Uit een “*Vaststelling inbreuk art.74/4 bis van de wet van 15 december 1980*”, opgesteld door de Federale Politie op 15 februari 2026, dat gericht is aan Royal Air Maroc (stuk 14 in het administratief dossier), kan het volgende gelezen worden:

“ (...) *Na controle van het document worden volgende onregelmatigheden vastgesteld:*

Kleuren wijken af van de een authentieke verblijfskaart

Secundaire laser geperforeerde foto ontbreekt

OVI: Geen kleurverandering

CLI: Ten allentijde zie je foto en datum

Besluit: (...)

Als lid van de sectie Valse en Vervalste reisdocumenten stellen wij dat

X Deze vervalsing van die aard is dat ze bij een routinecontrole gemakkelijk kan opgemerkt worden door een personeelslid dat werkzaam is bij een luchtvaartmaatschappij.”

Het betreft dus geen “*soupçons*” inzake een valse/vervalste Zweedse verblijfstitel die verzoeker bij zich had, maar concrete vaststellingen door een lid van de sectie Valse en Vervalste reisdocumenten van de Federale Politie. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker warm en koud blaast over de vaststelling dat hij

geen geldige Zweedse verblijfskaart bij zich had. In het voormelde Grensverslag van 15 februari 2025 kan gelezen worden: *“Hij geeft toe dat hij een valse Zweedse verblijfskaart heeft gebruikt om sneller de grenzen te kunnen passeren”*. In het bovenvermelde gehoorverslag van 16 februari 2026 kan dan weer gelezen worden: *“Ik ben tegengehouden met een verblijfstitel van Zweden maar deze was vals Ik was hiervan niet op de hoogte”*. In het verzoekschrift is verzoeker totaal stilzwijgend over de valse/vervalste Zweedse verblijfstitel die hij bij zich had. Nergens brengt verzoeker concrete elementen bij die kunnen leiden tot de ondermijning van deze vaststelling.

3.3.5.4. Voor wat betreft verzoekers opwerping dat de bestreden beslissing nalaat uiteen te zetten waarom er geen minder ingrijpende beslissing kon getroffen worden, zoals een beslissing met een vrijwillige vertrektermijn, is het zo dat verweerder in rechte en in feite moet motiveren waarom hij een beslissing tot terugdrijving treft, quod in casu. De formele motiveringsplicht vereist niet dat verweerder ook nog moet motiveren waarom hij geen andere beslissing treft. De Raad ziet trouwens niet in hoe verzoeker die aan de grens wordt tegengehouden met een beslissing tot terugdrijving op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een minder ingrijpende beslissing zou kunnen krijgen met een vrijwillige vertrektermijn, wat een bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt dat getroffen wordt op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit veronderstelt de aanwezigheid van de vreemdeling in het Rijk. Dit is niet verzoekers situatie die zich aan de grens van het Rijk bevindt. Verzoekers opwerping mist manifest feitelijke en juridische grondslag.

3.3.6. De Raad komt gelet op al het voormelde tot de vaststelling dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig is.

3.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld werd, volstaat voor de verwerping van de vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. VAN DER WEL,

M. EKKA